

LUKU 134

SIIRTYMÄKAUDEN VUODET

VÄLIMEREN-matkansa aikana Jeesus oli tehnyt tarkkoja havaintoja ihmisistä, jotka hän tapasi, ja maista, joiden kautta hän kulki, ja jokseenkin näihin aikoihin hän teki myös lopullisen päätöksensä maisen elämänsä jäljellä olevan osan suhteen. Hän oli yksityiskohtia myöten harkinnut sitä suunnitelmaa, ja nyt sen lopullisesti hyväksynyt, jonka mukaan hän syntyisi juutalaisista vanhemmista Palestiinaan, ja siksi hän tarkoituksellisesti palasikin Galileaan odottamaan elämäntyönsä alkamista julkisuudessa toimivana totuuden opettajana. Hän ryhtyi laatimaan suunnitelmia julkista elämänvaihetta varten isänsä Joosefin kansalle kuuluvassa maassa, ja hän teki sen omasta vapaasta tahdostaan.

Jeesus oli omakohtaisen ja ihmisenä saamansa kokemuksen nojalla tullut siihen tulokseen, että Palestiina oli koko roomalaisessa maailmassa paras paikka hänen tuoda nähtäville maisen elämänsä loppuluvut ja näytellä sen viimeiset kohtaukset. Ensimmäistä kertaa hän tunsu täyttää tyydytystä ohjelmasta, joka merkitsi hänen todellisen olemuksensa avointa julkituomista ja hänen jumalallisen henkilöllisyytensä paljastamista synnyinmaansa Palestiinan juutalaisten ja ei-juutalaisten keskuudessa. Hän teki peruuttamattoman päätöksen, jonka mukaan hän päättäisi maan päällä elämänsä elämän ja veisi päätökseen kuolevaisen hahmossa suorittamansa elämänuran samassa maassa, jossa hän oli avuttomana pikkulapsena astunut ihmisen kokemusmaailmaan. Hänen Urantialla elämänsä elämänvaihe alkoi juutalaisten keskuudessa Palestiinassa, ja hän halusi myös päättää elämänsä Palestiinassa ja juutalaisten keskuudessa.

1. KOLMASKYMMENES VUOSI (24 jKr)

Lausuttuaan jäähyväiset Gonodille ja Ganidille Charaxissa (joulukuussa vuonna 23 jKr) Jeesus palasi Uurin kautta Babyloniin, jossa hän liittyi Damaskokseen matkalla olevaan autiomaakaravaaniin. Damaskoksesta hän meni Nasaretiin pysähtyen vain muutamaksi tunniksi Kapernaumiin, jossa hän viivähti sen verran, että kävi Sebedeuksen perheen luona. Siellä hän tapasi veljensä Jaakobin, joka oli tullut sinne joitakin aikoja aikaisemmin työskennelläkseen hänen sijastaan Sebedeuksen veneveistämöllä. Keskusteltuaan Jaakobin ja Juudan (joka sattumoisin oli Kapernaumissa) kanssa ja luovutettuaan veljelleen Jaakobille sen pikku talon, jonka Johannes Sebedeus oli onnistunut ostamaan, Jeesus jatkoi matkaansa Nasaretiin.

Välimeren-matkansa lopulla Jeesus oli saanut sen verran rahaa, että se riitti kattamaan hänen elinkustannuksensa miltei hänen julkisen toimintansa alkuun asti. Mutta lukuun ottamatta Sebedeus Kapernaumilaista ja niitä ihmisiä, jotka hän tällä epätavallisella matkallaan kohtasi, maailma ei koskaan tullut tietämään, että hän tällaisen matkan teki. Hänen perheensä luuli aina, että hän käytti tämän ajan opiskelemalla Aleksandriassa. Jeesus ei koskaan vahvistanut näitä luuloja, mutta ei hän liioin tällaisia väärinkäsityksiä avoimesti kiistänytkään.

Muutaman viikon mittaisen Nasaretissa-oleskelunsa aikana Jeesus kävi tapaamassa perhettään ja ystäviään ja vietti jonkin verran aikaa korjauspajalla veljensä Joosefin seurassa, mutta eniten hän osoitti huomiotaan Marialle ja Ruutille. Ruut oli tuolloin lähes viisitoistavuotias, ja

[sivu 1484]

tämä oli Jeesuksen ensimmäinen tilaisuus käydä hänen kanssaan pitkiä keskusteluja sen jälkeen, kun tästä oli tullut nuori nainen.

Sekä Simon että Juuda olivat jo jonkin aikaa olleet aikeissa avioitua, mutta heistä oli ollut vastenmielistä tehdä sitä ilman Jeesuksen suostumusta. Niinpä he olivat lykanneet nämä tapahtumat tuonnemmaksi toivossa, että heidän vanhin veljensä vielä palaisi. Vaikka he kaikki pitivät Jaakobia useimmissa asioissa perheenpäänä, he kuitenkin aina, kun kysymys oli avioliiton solmimisesta, halusivat sille Jeesuksen siunauksen. Niin Simon ja Juuda vihittiin kaksoishäissä tämän vuoden,

vuoden 24 jKr, maaliskuun alussa. Kaikki vanhimmat lapset olivat nyt avioituneet, joten vain nuorimmainen, Ruut, oli enää kotona Marian kanssa.

Jeesus seurusteli perheensä yksittäisten jäsenten kanssa aivan normaalisti ja luonnollisesti, mutta kun he olivat koolla kaikki yhdessä, hänellä oli niin vähän sanottavaa, että he huomauttivat siitä toisilleen. Varsinkin Maria oli tästä esikoispoikansa tavattoman omituisesta käyttäytymisestä ymmällään.

Suunnilleen samaan aikaan kun Jeesus valmistautui lähtemään Nasaretista, sattui, että Nasaretin kaupungin kautta matkaavan suuren karavaanin johtaja sairastui vaikeasti, ja niin Jeesus kielitaitoisena miehenä tarjoutui astumaan hänen tilalleen. Koska tämä matka pakottaisi hänet olemaan poissa kokonaisen vuoden ajan, ja ottaen huomioon, että hänen kaikki veljensä olivat naimisissa ja hänen äitinsä asui kotona Ruutin kanssa, Jeesus kutsui koolle perheneuvottelun, jossa hän ehdotti, että hänen äitinsä ja Ruut muuttaisivat Kapernaumiin asuakseen talossa, jonka hän oli vasta vähän aikaa sitten antanut Jaakobille. Ja niin Maria ja Ruut muutamia päiviä sen jälkeen, kun Jeesus oli lähtenyt karavaanin mukana, muuttivat Kapernaumiin, jossa he Marian loppuelämän ajan asuivat Jeesuksen hankkimassa talossa. Joosef muutti perheineen vanhaan Nasaretin-kotiin.

Tämä oli yksi epätavallisimmista vuosista Ihmisen Pojan sisäisessä kokemusmaailmassa. Siinä kehityksessä, jonka myötä rakentui toimiva sopusointu hänen ihmismielensä ja hänen sisäisen Suuntaajansa välille, tapahtui suurta edistymistä. Suuntaaja oli ollut aktiivisesti mukana panemassa ajattelua uuteen järjestykseen ja harjaannuttamassa mieltä niitä suuria tapahtumia varten, jotka tuolloin eivät enää olleet kovinkaan kaukaisessa tulevaisuudessa. Jeesuksen persoonallisuus oli valmistumassa hänessä tapahtuneeseen suureen muutokseen siinä, miten hän suhtautui maailmaan. Tässä oli kysymys kahden jakson välisistä ajoista, sen olennon kokemasta siirtymävaiheesta, joka aloitti elämänsä ihmisen hahmossa näyttäytyvänä Jumalana ja joka nyt valmistautui viemään päätökseen maisen elämänuransa Jumalan hahmossa näyttäytyvänä ihmisenä.

2. KARAVAAANIMATKA KASPIANMERELLE

Oli huhtikuun ensimmäinen päivä vuonna 24 jKr, kun Jeesus lähti Nasaretista karavaanimatkalle, joka suuntautui Kaspienmeren seutuville. Karavaani, johon Jeesus sen johtajana liittyi, oli matkalla Jerusalemissa Damaskoksen ja Urmiajärven kautta Assyrian, Meedian ja Parthian halki Kaspienmeren kaakkoiskulmalle. Kului kokonainen vuosi ennen kuin hän palasi tältä matkalta.

Jeesukselle tämä karavaanimatka merkitsi taas uutta löytöretkeä, johon sisältyi paljon uusien asioiden tutkimista ja henkilökohtaista hoivaamista. Hänelle muodostui mielenkiintoiseksi kokemukseksi olla yhdessä tämän matkustajista, vartijoista ja kamelinajajista koostuvan karavaaniperheensä kanssa. Kymmenet karavaanin kulkeman matkareitin varrella asuvat miehet, naiset ja lapset elivät rikkaamman elämän sen johdosta, että he tulivat kosketuksiin Jeesuksen kanssa, Jeesuksen, joka oli heille tuiki tavallisen karavaanin epätavallinen johtaja. Eivät kaikki, joilla oli tilaisuus päästä osallisiksi hänen osoittamastaan henkilökohtaisesta huolenpidosta, käyttäneet tätä hyödykseen, mutta valtaosa niistä, jotka hänet tapasivat ja hänen kanssaan keskustelivat, olivat koko loppuelämänsä ajan entistä parempia ihmisiä.

Kaikista Jeesuksen tässä maailmassa suorittamista matkoista tämä Kaspienmeren retki vei hänet lähimmäksi itämaita ja antoi hänelle mahdollisuuden ymmärtää entistä paremmin kaukoidän

[sivu 1485]

kansoja. Punaista rotua lukuun ottamatta Jeesus solmi läheisen ja henkilökohtaisen suhteen jokaiseen tuolloin vielä Urantiassa eläneeseen rotuun. Hänestä oli yhtä suuri ilo osoittaa henkilökohtaista hoivaansa jokaiselle näistä erilaisista roduista ja sekoittuneista kansanheimoista, ja ne kaikki olivat vastaanottavaisia sille elävälle totuudelle, jonka hän niille toi. Kaukaisen lännen eurooppalaiset samoin kuin kaukoidän aasialaisetkin pysähtyivät kuuntelemaan hänen sanojaan, jotka kertoivat toivosta ja ikuisesta elämästä, ja yhtä paljon heihin vaikutti se rakastavan palvelun ja hengellisen hoivan täyttämä elämä, jonka hän niin ylevällä tavalla heidän keskuudessaan eli.

Karavaanimatka oli joka suhteessa menestyksellinen. Se oli mitä mielenkiintoisin välinäytös Jeesuksen ihmiselämässä. Hänhän toimi tämän vuoden ajan johtavassa

asemassa, koska hän oli vastuussa huostaansa uskotusta materiaalista ja niiden matkustajien turvallisesta matkanteosta, joista karavaaniseurue koostui. Ja hän suoritti moninaiset velvollisuutensa suurinta mahdollista uskollisuutta, pystyvyyttä ja viisautta osoittaen.

Kaspianmeren seudulta palattaessa Jeesus luopui karavaanin johtajan tehtävistä Urmiajärven luona, ja siellä hän viipyi runsaan kahden viikon ajan. Hän palasi matkustajana erään myöhemmän karavaanin mukana Damaskokseen, jossa kamelinomistajat pyytämällä pyysivät häntä jäämään heidän palvelukseensa. Hän ei ottanut tarjousta vastaan, mutta jatkoi matkantekoaan karavaanin mukana Kapernaumiin, jonne hän saapui huhtikuun ensimmäisenä päivänä vuonna 25 jKr. Hän ei enää pitänyt Nasaretia kotipaikkanaan. Kapernaumista oli tullut Jeesuksen, Jaakobin, Marian ja Ruutin kotikaupunki. Mutta Jeesus ei koskaan enää asunut perheensä parissa, vaan Kapernaumissa ollessaan hän asui Sebedeusten luona.

3. URMIA-LUENNOT

Matkustaessaan Kaspianmerelle Jeesus oli pysähtynyt useaksi päiväksi lepäämään ja virkistäytymään vanhaan persialaiseen Urmian kaupunkiin Urmiajärven länsirannalla. Lähellä Urmiaa ja vain vähän matkan päässä rannasta olevan saariryhmän suurimmalla saarella sijaitti muuan suuri rakennus -- luentotilaisuuksia varten rakennettu amfiteatteri -- joka oli omistettu uskonnon hengelle. Tämä rakennelma oli tosiasiaassa uskontojen filosofian temppeli.

Tämän uskonnon temppelin olivat rakennuttaneet muuan varakas urmialaiskauppias ja hänen kolme poikaansa. Kyseinen mies oli nimeltään Cymboyton, ja hän luki esi-isiensä joukkoon monien eri kansojen edustajia.

Tämän uskontokoulun luento- ja keskustelutilaisuudet alkoivat kello 10 viikon jokaisena aamuna. Iltapäiväistunnot alkoivat kello 15, ja iltaväittelyjen alkamisaika oli kello 20. Cymboyton tai joku hänen kolmesta pojastaan toimi aina puheenjohtajana näissä opetus-, keskustelu- ja väittelytilaisuuksissa. Tämän ainutlaatuisen uskontojen koulun perustaja eli ja kuoli paljastamatta koskaan henkilökohtaisia uskonnollisia näkemyksiään.

Jeesus osallistui useissa yhteyksissä näihin keskusteluihin, ja ennen kuin hän lähti Urmiasta, Cymboyton sopi Jeesuksen kanssa sellaisesta järjestelystä, että tämä paluumatkallaan viipyisi heidän luonaan kahden viikon ajan ja pitäisi kaksikymmentäneljä luentoa aiheesta Ihmisten veljeys sekä johtaisi kaksitoista iltakokousta, joissa olisi lupa esittää kysymyksiä, keskustella ja väitellä hänen luentojensa pohjalta erityisesti ja ihmisten veljeydestä yleisesti.

Tämän sopimuksen mukaisesti Jeesus keskeytti paluumatkansa ja piti mainitut luennot. Tämä oli systemaattisin ja virallisuonteisin esitys kaiken sen joukossa, mitä Mestari Urantialla opetti. Hän ei koskaan tätä ennen eikä koskaan tämän jälkeen sanonut yhtä paljon yhdestä aiheesta kuin, mitä sisältyi näihin luentoihin ja keskusteluihin ihmisten veljeydestä. Todellisuudessa nämä luennot pidettiin aiheista "Jumalan valtakunta" ja "Ihmisten valtakunnat".

[sivu 1486]

Tämän uskonnollisen filosofian temppelin opettajakunnassa oli edustettuna yli kolmekymmentä uskontoa ja uskonnollista kulttia. Kunkin opettajan oli valinnut hänen oma uskonnollinen ryhmänsä; se huolehti hänen toimeentulostaan ja oli antanut hänelle täydet valtuudet puhua ryhmän nimissä. Tuohon aikaan opettajakuntaan kuului noin seitsemänkymmentäviisi opettajaa, ja he asuivat majoissa, joista kuhunkin mahtui kymmenkunta henkilöä. Aina uudenkuun aikaan nämä ryhmät vaihdettiin arpaa heittämällä. Tapana oli, että suvaitsemattomuus, riitaisa mielenlaatu tai mikä hyvänsä muu pyrkimys häiritä yhteisön rauhallista menoa johti rikkomukseen syllisen opettajan välittömään ja kaihtelemattomaan erottamiseen. Tuollainen opettaja erotettiin muutta mutkitta, ja hänen tilalleen asetettiin välittömästi hänen vuorossa oleva varamiehensä.

Nämä erilaisten uskontojen opettajat tekivät parhaansa osoittaakseen, miten samanlaisia heidän uskontonsa tämän elämän ja tulevan elämän perusasioiden osalta olivat. Oli vain yksi opinkappale, jonka tähän opettajakuntaan haluavan tuli hyväksyä: jokaisen opettajan piti edustaa uskontoa, joka tunnusti Jumalan -- jonkinlaisen korkeimman Jumaluuden. Opettajakuntaan kuului viisi sellaista riippumatonta opettajaa, jotka eivät edustaneet mitään järjestynyttä uskontoa, ja juuri tällaisen riippumattoman opettajan ominaisuudessa Jeesus astui heidän eteensä.

[Kun me, keskiväliolennot, laadimme ensimmäistä kertaa yhteenvetoa Jeesuksen Urmiassa esittämistä opetuksista, kirkkojen serafien ja edistyksen serafien välillä ilmeni erimielisyyttä siitä, oliko viisasta sisällyttää näitä opetuksia Urantia-ilmoitukseen. Sekä uskonnon alalla että ihmisen valtiollisessa elämässä kahdennellakymmenennellä vuosisadalla vallitsevat olosuhteet poikkeavat niin suuresti Jeesuksen aikana vallinneista oloista, että oli tosiaankin vaikeata sovittaa Mestarin Urmiassa esittämät opetukset Jumalan valtakuntaa ja ihmisten valtakuntia koskeviin ongelmiin, kun ajatellaan, millaisina mainitut tämän maailman toimintakentät kahdennellakymmenennellä vuosisadalla ilmenevät. Emme koskaan kyenneet laatimaan Mestarin opetuksista esitystä, joka olisi ollut kummankin edellä mainitun, tämän planeetan hallintoon kuuluvan serafiryhmän hyväksyttävissä. Lopulta totuudenilmoittajakunnan Melkisedek-puheenjohtaja nimitti joukostamme kolmijäsenisen komission muotoilemaan esityksen siitä, mikä oli meidän kantamme Mestarin Urmia-opetuksista kahdennellakymmenennellä vuosisadalla Urantialla vallitseviin uskonnollisiin ja poliittisiin oloihin sovellettuina. Näin me, kolme toisasteista keskiväliolentoa, valmistimme mukaillun esityksen Jeesuksen opetuksista muokkaamalla hänen lausumansa ajatukset uuteen asuun siten kuin me niitä nykymaailmassa vallitseviin olosuhteisiin soveltaisimme, ja esitämme nyt nämä näkemykset muodossa, jossa ne ovat totuudenilmoittajakunnan Melkisedek-puheenjohtajan suorittaman toimitustyön jäljiltä.]

4. SUVEREENISUUS --

JUMALALLINEN JA IHMISPERÄINEN

Ihmisten veljeys perustuu siihen, että Jumala on isä. Jumalan perhe juontuu Jumalan tuntemasta rakkaudesta -- Jumala on rakkaus. Jumala Isä rakastaa jumalallisesti lapsiaan, kaikkia heitä.

Taivaan valtakunta, jumalallinen hallitusvalta, perustuu Jumalan ylivaltiuden tosiasiaan -- Jumala on henki. Koska Jumala on henki, tämä valtakunta on hengellinen. Taivaan valtakunta ei ole aineellinen eikä pelkästään älyperäinen, vaan se on hengellinen suhde Jumalan ja ihmisen välillä.

Jos eri uskonnot tunnustavat Jumala Isän henkisen suvereenisuuden, silloin kaikkien tällaisten uskontojen keskuudessa säilyy rauha. Kun jokin uskonto luulee olevansa jollakin tavoin kaikkia muita ylempänä ja olevansa kaikkia muita uskontoja arvovaltaisempi, vasta silloin tuo uskonto katsoo olevansa oikeutettu suhtautumaan suvaitsemattomasti muihin uskontoihin ja rohkenee vainota muiden uskontojen uskovia.

[sivu 1487]

Uskonnollista rauhaa -- veljeyttä -- ei voi koskaan olla olemassa muutoin kuin siten, että kaikki uskonnot ovat halukkaita luovuttamaan kokonaan pois kaiken kirkollisen määräysvaltansa ja luopumaan täydelleen koko hengellisen ylivallan käsityksestä. Jumala yksin on henkivaltias.

Uskontojen kesken ei voi vallita tasa-arvoisuutta (uskonnollista vapautta) ilman, että samalla käydään uskonsotia, elleivät kaikki uskonnot suostu siirtämään kaikkea uskonnollista suvereenisuutta jollekin ihmisen yläpuolella olevalle tasolle, itse Jumalalle.

Ihmisten sydämessä oleva taivaan valtakunta luo uskonnollista yhtenäisyyttä (ei välttämättä yhdenmukaisuutta), koska mitkä tahansa ja kaikki tällaisista uskonnollisista uskovista koostuvat ryhmät ovat vapaita kaikista kirkollisen arvovallan, uskonnollisen ylivaltiuden, käsityksistä.

Jumala on henki, ja Jumala antaa omasta henkiminuudestaan osasen, joka pitää asuinsijanaan ihmissydäntä. Hengellisessä mielessä kaikki ihmiset ovat tasavertaisia. Taivaan valtakunnassa ei ole kasteja, luokkia, yhteiskuntakerroksia eikä taloudellisia ryhmiä. Olette kaikki veljiä.

Mutta kun kadotatte näköpiiristäne Jumala Isän henkisen ylivaltiuden, samalla hetkellä jokin uskonto alkaa korostaa omaa ylemmyyttään muihin uskontoihin nähden; ja silloin, sen sijaan että maassa vallitsisi rauha ja ihmisten kesken hyvä tahto, alkavatkin eripuraisuudet, keskinäiset syyttelyt, jopa uskonsodat, tai ainakin uskonnonharjoittajien keskenään käymät sodat.

Vapaatahtoiset olennot, jotka pitävät itseään tasavertaisina, joutuvat ennemmin tai myöhemmin kiusaukseen kokeilla kykyään saada muut henkilöt ja ryhmät tunnustamaan heidän valtansa ja auktoriteettinsa, elleivät he keskenään tunnusta

olevansa jonkun korkeamman vallanpitäjän alaisia, elleivät he tunnusta, että heidän yläpuolellaan ja heihin kohdistuvana on jokin auktoriteetti. Tasavertaisuuden käsitys ei koskaan tuo mukanaan rauhaa, muutoin kuin siinä tapauksessa, että keskinäisesti tunnustetaan jonkin korkeampaa vallankäyttöä edustavan ja ylintä valvontaa käyttävän voiman olemassaolo.

Urmian uskonnonharjoittajat elivät keskenään verrattain rauhallisissa ja levollisissa oloissa, sillä he olivat luopuneet kokonaan kaikista uskonnollisen ylivaltiuden käsityksistään. Hengellisessä mielessä he kaikki uskoivat suvereeniin Jumalaan; sosiaalisessa mielessä taas täysi ja kiistaton auktoriteetti kuului heidän johtavalle päällikölleen, Cymboytonille. He olivat täysin tietoisia siitä, miten kävisi jokaiselle opettajalle, jolla olisi otsaa ryhtyä herraksi opettajatovereidensa joukossa. Urantialla voi vallita kestävä uskonrauha vasta, kun kaikki uskonnolliset ryhmittymät luopuvat omaehtoisesti jumalallisen suosion, valitun kansan tai uskonnollisen suvereenisuuden käsityksistään. Vasta kun Jumala Isästä tulee korkein, vasta silloin ihmisistä tulee uskonveljiä ja vasta silloin he elävät keskenään maan päällä vallitsevan uskonrauhan oloissa.

5. POLIITTINEN SUVEREENISUUS

[Vaikka Mestarin esittämä opetus Jumalan suvereenisuudesta toki on totuus -- sitä on tosin mutkistanut se, että maailman uskontojen joukkoon myöhemmin ilmaantui Mestarista itsestään kertova uskonto -- hänen poliittista suvereenisuutta koskevia esityksiään mutkistaa kuitenkin suuresti valtiollisessa elämässä viimeisten runsaan tuhannen yhdeksänsadan vuoden aikana tapahtunut poliittinen kehitys. Jeesuksen elinaikana oli vain kaksi suurta maailmanvaltaa -- Rooman valtakunta lännessä ja Han-keisarien valtakunta idässä --, ja niiden välissä oli valtava alue, jossa sijaitsivat Parthian kuningaskunta ja muut Kaspianmeren ja Turkestanin alueen maat. Olemme sen vuoksi seuraavassa esityksessä irtautuneet varsin suurella määrällä niiden poliittista suvereenisuutta koskevien opetusten sisällöstä, jotka Mestari Urmiassa esitti, samalla kun pyrimme tuomaan esille näiden opetusten merkitystä, sikäli kuin ne ovat sovellettavissa kahdennellakymmenennellä Kristuksen jälkeisellä vuosisadalla vallitsevaan poliittisen suvereenisuuden kehityksen erityisen kriittiseen vaiheeseen.]

Sotiminen ei Urantialla milloinkaan pääty niin kauan kuin kansakunnat pitävät kiinni kestäättömistä rajattoman kansallisen suvereenisuuden käsityksistään. Asutussa maailmassa on vain kaksi tasoa, joilla vallitsee verrattain täydellinen suvereenisuus:

[sivu 1488]

yksittäisen kuolevaisen vapaa tahto hengellisellä alueella ja kokonaisuutena tarkastellun ihmiskunnan kollektiivinen suvereenisuus. Yksittäisen ihmisen tason ja koko ihmiskunnan tason välillä kaikki ryhmittymät ja yhteenliittymät ovat vain suhteellisia, ohimeneviä, ja niillä on arvoa vain siinä määrin kuin ne lisäävät yksilön ja koko planetaarisen kokonaisuuden -- ihmisen ja ihmiskunnan -- hyvinvointia, menestystä ja edistystä.

Uskonnonopettajien on aina muistettava, että Jumalan hengellinen suvereenisuus ulottuu kaikkien niiden hengellisten uskollisuussuhteiden yläpuolelle, jotka esiintyvät Jumalan ja ihmisen välissä. Koittaa vielä päivä, jolloin yhteiskunnalliset vallankäyttäjät tulevat huomaamaan, että Kaikkein Korkeimmat hallitsevat ihmisten valtakunnissa.

Tämä Kaikkein Korkeimpien vallankäyttö ihmisten valtakunnissa ei koidu erityisesti minkään muita suositumman kuolevaisryhmän hyväksi. Mitään sellaista kuin valittu kansa ei ole olemassa. Kaikkein Korkeimpien, poliittisen kehityksen ylivalvojen, vallankäyttö on hallitsemista, jonka tarkoitus on tuottaa laajinta mahdollista hyvää *kaikista* ihmisistä laajimmalle mahdolliselle määrälle aikavälillä, joka on laajin mahdollinen.

Suvereenisuus on valtaa, ja se kasvaa organisoitumisen kautta. Tämä poliittisen vallan organisoitumisen kasvu on hyväksi ja on asianmukaista, koska sillä on se ominaisuus, että se sulkee piiriinsä aina vain laajemmat lohkot ihmiskunnan kokonaisuudesta. Mutta tämä samainen poliittisten organisoitumien kasvu luo ongelmia jokaisessa vaiheessa, joka on poliittisen vallan ensimmäisen ja luonnollisen organisoituman -- perheen -- ja poliittisen laajenemisen lopullisena täyttymyksenä olevan koko ihmiskunnan hallituksen välillä, hallituksen, joka käyttää valtaa koko ihmiskunnan nimissä ja koko ihmiskunnan hyväksi.

Lähtökohtanaan vallankäyttö, jota vanhemmat harjoittavat yhdestä perheestä muodostuvassa ryhmässä, poliittinen suvereenisuus kehittyy organisoitumalla perheiden sulautuessa verisukulaisuuteen perustuviksi sukukunniksi, jotka vuorostaan eri syistä yhdistyvät heimoiksi -- verisukulaisuuden yläpuolella oleviksi poliittisiksi ryhmittymiksi. Ja sitten heimot tavarainvaihdon, kaupankäynnin ja valloittamisen tuloksena yhdistyvät kansakunnaksi, ja aikanaan maailmanvalta puolestaan yhdistää nämä kansakunnat.

Sodat vähenevät sitä mukaa, kun suvereenisuus siirtyy pienemmiltä ryhmiltä suuremmille. Toisin sanoen pienempien kansakuntien keskenään käymät vähäisemmät sodat vähenevät, mutta suursotien mahdollisuus kasvaa sitä mukaa, kuin suvereenisuutta harjoittavat kansakunnat käyvät yhä suuremmiksi. Kun koko maailma on ennen pitkää tutkittu ja otettu haltuun, kun kansakuntia on vain muutamia ja ne ovat vahvoja ja voimakkaita, kun nämä suuret ja oletetusti suvereenit kansakunnat joutuvat rajakkain, kun vain valtameret erottavat niitä, silloin on näyttämö valmis suursodille, maailmanlaajuisille selkkauksille. Niin kutsutut suvereenit kansakunnat eivät voi elää rinnakkain ilman, että siitä aiheutuu selkkauksia ja syttyy sotia.

Selitys siihen, miksi poliittisen suvereenisuuden kehittyminen perheen tasolta koko ihmiskunnan tasolle, on niin vaikeaa, piilee kaikilla näiden välissä olevilla tasoilla ilmenevästä vitkaisuudesta johtuvassa vastustuksessa. Perheet ovat aika ajoin uhmanneet sukukuntaa, kun sukukunnat ja heimot taas ovat useinkin kaivaneet maata alueellisen valtion suvereenisuuden alta. Poliittisen suvereenisuuden jokaista uutta ja eteenpäin vievää kehitysvaihetta hämmentävät ja haittaavat (niin kuin on aina ollut) poliittisen organisoitumisen aikaisemmista kehitysvaiheista koostuvat luurankovaiheet. Ja asia on näin siksi, että ihmisten lojaalisuudentunteita, kun ne on kerran herätetty, on vaikea kohdistaa toisiin. Sama lojaalisuus, joka mahdollistaa heimon kehittymisen, vaikeuttaa puolestaan heimoa ylempänä olevan rakennelman -- alueellisen valtion -- kehittymistä. Ja sama lojaalisuus (isänmaallisuus), joka mahdollistaa alueellisen valtion kehittymisen, mutkistaa suunnattomasti koko ihmiskunnan hallituksen evolutionaarista kehittymistä.

Poliittinen suvereenisuus kehkeytyy itsemääräämisoikeuden luovuttamisesta; ensin niin tekee yksilö perhepiirissä, sitten sen tekevät perheet ja suvut suhteessaan heimoon ja sitä laajempiin ryhmittymiin. Tämä asteittain tapahtuva itsemääräämisoikeuden siirtäminen pienemmiltä yhä suuremmille poliittisille

organisoitumille on idässä Ming- ja mogulidynastioiden perustamisesta

[sivu 1489]

alkaen yleensä edennyt vähentymättömällä voimalla. Lännessä tämä prosessi oli käynnissä yli tuhannen vuoden ajan, aina maailmansodan päättymiseen saakka, jolloin valitettava takaperoinen kehityssuunta käänsi tämän normaalin kehityskulun tilapäisesti taaksepäin palauttaessaan lukuisille Euroopan pikku ryhmille jo pinnan alle painuneen poliittisen suvereenisuuden.

Urantia saa nauttia kestävästä rauhasta vasta, kun niin kutsutut suvereenit kansakunnat luovuttavat suvereenit valtaoikeutensa järkevyyttä osoittaen ja täyteen määräänsä ihmisten veljeskunnan käsiin -- ihmiskunnan hallitukselle. Internationalismi -- kansainliitot -- eivät voi milloinkaan tuoda pysyvää rauhaa ihmiskunnalle. Maailmanlaajuiset valtioiden liittokunnat estävät kyllä tehokkaasti vähäisempiä sotia ja pitävät pienempiä kansakuntia kutakuinkin aisoissa, mutta ne eivät estä maailmansotia eivätkä hillitse maailman kolmea, neljää tai viittä voimakkainta hallitusta. Todellisten selkkausten sattuessa jokin näistä maailmanvalloista eroaa liitosta ja julistaa sodan. Kansakuntia ei voi estää ryhtymästä sotaan niin kauan kuin niitä saastuttaa kansallisen suvereenisuuden petollinen myrkky. Kansainvälisyys on askel oikeaan suuntaan. Kansainväliset poliisivoimat estäisivät monet vähäisemmät sodat, mutta ne eivät kykene estämään suursotia, maailman suurten sotilashallitusten välisiä selkkauksia.

Sitä mukaa kuin varsinaisten suvereenien kansakuntien (suurvaltojen) lukumäärä vähenee, sitä mukaa lisääntyvät myös sekä ihmiskunnan hallituksen mahdollisuudet että sellaisen tarve. Sitten kun olemassa on enää muutama todellakin suvereeni (suur)valta, niiden joko täytyy ryhtyä taisteluun elämästä ja kuolemasta kansallisen (maailmanvallan) ylivaltiuden saavuttamiseksi, tai muussa tapauksessa niiden täytyy luopua tietyistä suvereenisuuteen kuuluvista erioikeuksista; niiden täytyy luoda ylikansallisen vallan perusydin, joka toimii koko ihmiskunnan kattavan todellisen suvereenisuuden alkuituna.

Rauhaa ei Urantialle saada ennen kuin jokainen niin kutsuttu suvereeni kansakunta luovuttaa sodankäymisvaltansa koko ihmiskunnan kattavalle edustukselliselle hallitukselle. Poliittinen suvereenisuus on maailman kansoissa

myötäsyntyistä. Kun Urantian kaikki kansat ovat mukana muodostamassa maailmanhallitusta, niillä on oikeus ja valta tehdä tällaisesta hallituksesta suvereeni. Ja kun tällainen edustuksellinen eli demokraattinen maailmanvalta valvoo maailman maa-, ilma- ja merivoimia, silloin voi vallita rauha maassa ja hyvä tahto ihmisten kesken -- mutta vasta silloin.

Käyttäkäämme merkittävää yhdeksännentoista ja kahdennenkymmenennen vuosisadan esimerkkitapausta: Amerikan liittovaltion neljäkymmentäkahdeksan osavaltiota ovat jo pitkään saaneet nauttia rauhasta. Ne eivät enää sodi keskenään. Ne ovat luovuttaneet suvereenisuutensa liittohallitukselle, ja hyväksymällä sotaselkkausten sovittelumenettelyn ne ovat luopuneet kaikista itsemääräämisoikeuden harhakuvaan perustuvista vaatimuksista. Vaikka jokainen osavaltio säätelee omia sisäisiä asioitaan, se ei kuitenkaan puutu ulkomaansuhteisiin, tulleihin, maahan muuttoon, sotilaallisiin asioihin eikä osavaltioiden väliseen kauppaan. Yksittäiset osavaltiot eivät myöskään puutu kansalaisuutta koskeviin kysymyksiin. Nämä neljäkymmentäkahdeksan osavaltiota joutuvat kärsimään sodan kauhuista vasta, kun liittohallituksen suvereenisuus on jollakin tavoin uhattuna.

Nämä neljäkymmentäkahdeksan osavaltiota saavat nauttia valtioidenvälisestä rauhasta ja selkkauksettomuudesta nyt, kun ne ovat luopuneet toisiinsa kietoutuvista suvereenisuutta ja itsemääräämisoikeutta puolustavista näennäisviisauksista. Urantian muut kansakunnat pääsevät samalla tavoin osallisiksi rauhasta, kunhan ne oma-aloitteisesti luovuttavat kukin oman suvereenisuutensa yleismaailmallisen hallituksen -- ihmisten välistä veljeyttä edustavan suvereniteetin -- käsiin. Tällaisessa maailmanvaltiossa tulee pienillä kansakunnilla olemaan yhtä paljon valtaa kuin suurillakin, aivan kuten Rhode Islandin pienellä osavalttiolla on kaksi senaattoriaan Yhdysvaltain kongressissa siinä kuin väkirikkaalla New Yorkin tai laaja-alaisella Teksasin osavalttiollakin.

[sivu 1490]

Näiden neljäkymmenen kahdeksan osavaltion rajoitetun (osavaltio)suvereenisuuden loivat ihmiset ihmisiä varten. Amerikan liittovaltion osavaltiosuvereenisuuden yläpuolella olevan (kansallisen) suvereenisuuden loivat alkuperäiset kolmetoista osavaltiota omaksi hyödykseen ja ihmisten hyödyksi.

Samalla tavalla kansakunnat jonakin päivänä vielä luovat ihmiskunnan planeettahallitukselle kuuluvan ylikansallisen suvereenisuuden omaksi hyödykseen ja kaikkien ihmisten hyödyksi.

Kansalaiset eivät synny hyödyttämään hallituksia, vaan hallitukset ovat organisaatioita, jotka on luotu ja suunniteltu hyödyttämään ihmisiä. Poliittisen suvereenisuuden kehitys jatkuu niin kauan, kunnes ilmaantuu hallitus, joka edustaa kaikkien ihmisten suvereenisuutta. Kaikki muut suvereenisuudet ovat arvoltaan suhteellisia, merkitykseltään vain välivaihetta edustavia ja statukseltaan alisteisia.

Tieteen edistymisen myötä sodat muuttuvat yhä tuhoisammiksi, kunnes ne lopulta alkavat merkitä jokseenkin samaa kuin ihmisrodun itsemurha. Montako maailmansotaa onkaan käytävä, monenko kansainliiton vielä pitääkään osoittautua kykenemättömäksi ennen kuin ihmiset ovat halukkaita pystyttämään ihmiskunnan hallituksen ja ryhtyvät nauttimaan pysyvän rauhan siunauksista ja hyvän tahdon -- maailmanlaajuisen hyvän tahdon -- luoman selkkauksettomuuden mukanaan tuomasta kukoistuksesta.

6. LAILLISUUS, VAPAAUS JA SUVEREENISUUS

Jos joku ihminen janoaa vapautta -- pidäkkeettömyyttä --, hänen on muistettava, että *kaikki* muutkin ihmiset kaipaavat samaa vapautta. Tällaisista vapautta rakastavista kuolevaisista koostuvien ryhmien keskuudessa ei voi vallita rauha ilman, että ne alistuvat noudattamaan lakeja, sääntöjä ja säädöksiä, jotka suovat jokaiselle henkilölle saman määrän vapautta ja samalla takaavat yhtäläisen määrän vapautta kaikille hänen kuolevaistovereilleen. Mikäli jonkun ihmisen on määrä olla ehdottoman vapaa, silloin toisesta ihmisestä tulee pakostakin ehdoton orja. Ja se, että vapaus on luonteeltaan suhteellista, pitää paikkansa yhtä hyvin sosiaalisessa, taloudellisessa kuin poliittisessäkin mielessä. Vapaus on se sivilisaation antama lahja, jonka laillisuuden voimaansaattaminen tekee mahdolliseksi.

Uskonto tekee hengellisessä mielessä mahdolliseksi ihmisten välisen veljeyden toteutumisen, mutta tarvitaan ihmiskunnan hallitus säätelemään niitä sosiaalisia,

taloudellisia ja poliittisia pulmia, jotka liittyvät tällaiseen inhimillistä onnea ja suorituskykyä merkitsevään tavoitteeseen.

Saatte kuulla sotien melskettä ja sanomia sodista -- kansakunta nousee kansakuntaa vastaan -- täsmälleen yhtä kauan kuin ryhmä kansallisvaltioita jakaa keskenään maailman poliittisen suvereenisuuden ja pitää sitä oikeudettomasti hallussaan. Englanti, Skotlanti ja Wales taistelivat alituisesti keskenään, kunnes niistä jokainen luopui omasta suvereenisuudestaan ja antoi sen Yhdistyneen Kuningaskunnan haltuun.

Vielä yksi maailmansota on antava niin kutsutuille suvereeneille kansakunnille sen opetuksen, että ne muodostavat jonkinlaisen liittokunnan ja luovat sillä keinoin koneiston, jolla estetään vähäisemmät sodat, pienempien kansakuntien väliset sodat. Mutta globaalisia sotia käydään kunnes ihmiskunnan hallitus on luotu. Globaalinen suvereenisuus on estävä globaaliset sodat -- mikään muu ei siihen kykene.

Amerikan neljäkymmentäkahdeksan vapaata osavaltiota elävät keskenään rauhassa. Näiden neljäkymmenen kahdeksan osavaltion kansalaisiin kuuluu edustajia Euroopan alituisen sotivien kansakuntien kaikkien kansallisuuksien ja rotujen keskuudesta. Nämä amerikkalaiset edustavat koko avaran maailman jotakuinkin kaikkia uskontoja ja uskonnollisia lahkoja ja kultteja. Mutta täällä, Pohjois-Amerikassa, ne elävät keskenään rauhassa. Ja kaiken tämän tekee mahdolliseksi se, että nämä neljäkymmentäkahdeksan osavaltiota ovat luopuneet suvereenisuudestaan ja hylänneet kaikki käsitykset niin kutsutuista itsemääräämisoikeuksista.

Kysymys ei ole siitä, harjoitetaanko asevarustelua vaiko aseidenriisuntaa. Maailmanrauhan säilymisen kannalta ei myöskään ole merkitystä sillä, perustuuko asepalvelus asevelvollisuuteen

[sivu 1491]

vai vapaaehtoisuuteen. Jos vahvoilta kansakunnilta otetaan pois kaikenlaatuiset nykyajan tarjoamat mekaaniset sotavarusteet ja kaikentyypiset räjähteet, ne ottavat taisteluaseikseen nyrkit, kivet ja nuijat, niin kauan kuin ne takertuvat

sellaiseen harhaluuloon, että niillä on jumalallinen kansallisen suvereenisuuden oikeus.

Sota ei ole mikään ihmisen vaikea ja kammottava sairaus. Sota on oire, seuraus. Todellinen sairaus on kansallisen suvereenisuuden myrkky.

Urantian kansakunnat eivät ole koskaan omanneet todellista suvereenisuutta; niillä ei koskaan ole ollut sellaista suvereenisuutta, joka voisi suojella niitä maailmansotien tuholta ja hävitykseltä. Ihmiskunnan globaalista hallitusta luotaessa kansakunnat eivät niinkään paljon luovu suvereenisuudesta kuin ne itse asiassa luovat todellista, bona fide ja kestävästä maailman suvereenisuutta, joka pystyy siitä lähtien tarjoamaan niille täyden suojan kaikkea sotaa vastaan. Paikallisista asioista huolehtivat silloin paikalliset hallitukset, kansallisia asioita hoitavat kansalliset hallitukset, kansainvälisistä asioista pitää huolen globaalinen hallitus.

Maailmanrauhan ylläpitäminen ei onnistu sopimusten, diplomatian, ulkopolitiikan, valtioliittojen eikä voimatasapainojen avulla, ei liioin muuntyyppisen korvikeluonteisen nationalismiin kuuluvilla suvereeeneilla oikeuksilla temppuilemisen keinoin. On saatava aikaan koko maailman kattava laki, ja se pitää saattaa voimaan maailmanhallituksen -- koko ihmiskunnan suvereenisuuden edustajan -- toimesta.

Maailmanhallituksen alaisuudessa yksilöllä on huomattavasti enemmän vapautta. Nykyään suurvaltojen kansalaisia verotetaan, ohjataan ja valvotaan miltei sortamalla, ja suuri osa tästä nykyisin vallalla olevasta sekaantumisesta yksilön vapauksiin häviää, kun kansalliset hallitukset ovat halukkaita uskomaan kansainvälisiä asioita koskevan suvereenisuutensa globaalisen hallituksen käsiin.

Gloobalisen hallituksen alaisuudessa kansallisille ryhmille tarjoutuu todellinen tilaisuus toteuttaa aitoon demokratiaan kuuluvat henkilökohtaiset vapaudet ja nauttia niistä. Itsemääräämisoikeuden harhakuvitelmasta tehdään loppu. Rahan ja kaupankäynnin kautta tapahtuvan yleismaailmallisen säätelyn myötä koittaa uusi aikakausi, maailmanlaajuisen rauhan aikakausi. Ei aikaakaan, kun saattaa kehittyä globaalinen kieli, ja ainakin jonkin verran toivoa tulee olemaan siitä, että kerran uskontokin olisi globaalinen -- tai ainakin, että olisi uskontoja, joilla on globaalinen näkemys.

Kollektiivinen turvallisuus ei koskaan tuo mukanaan rauhaa ennen kuin kollektiivisuus käsittää koko ihmiskunnan.

Ihmiskunnan edustuksellisen hallituksen poliittinen suvereenisuus tuo kestävän rauhan maan päälle, ja ihmisen hengellinen veljeys on ikiajoiksi takaava, että kaikkien ihmisten kesken vallitsee hyvä tahto. Eikä ole mitään muuta keinoa, jolla rauha maan päällä ja hyvä tahto ihmisten kesken voidaan aikaansaada.

Cymboytonin kuoleman jälkeen hänen pojillaan oli suuria vaikeuksia saada rauhantila säilymään opettajakunnan keskuudessa. Jeesuksen opetusten seurausvaikutukset olisivat olleet paljon tuntuvammat, mikäli myöhemmin ilmaantuneet kristityt opettajat, jotka liittyivät Urmian opettajakuntaan, olisivat osoittaneet suurempaa viisautta ja harjoittaneet enemmän suvaitsevuuutta.

Cymboytonin vanhin poika oli vedonnut Filadelfiassa toimivaan Abneriin saadakseen häneltä apua, mutta Abnerin suorittama opettajien valinta oli mitä epäonnistunein, sillä osoittautui, etteivät nämä osanneet myönnytysten- eikä kompromissien tekemisen taitoa. Kyseiset opettajat pyrkivät saamaan oman uskontonsa hallitsevaan asemaan muihin uskonkäsityksiin nähden. Heidän mieleensä ei milloinkaan juolahtanut, että puheissa usein mainitut karavaaninohjaajan luennot olivat itsensä Jeesuksen pitämiä.

Kun sekasorto opettajakunnan keskuudessa vain paheni, nämä kolme veljestä katkaisivat rahallisen tukensa, ja viiden vuoden kuluttua koulu sulki ovensa. Myöhemmin se avattiin uudelleen

[sivu 1492]

mitralaistempelinä, ja lopulta se eräiden hillittömien mitralaismenojen tiimellyksessä paloi maan tasalle.

7. KOLMASKYMMENESYHDES VUOSI (25 jKr)

Palatessaan Kaspianmeren-matkaltaan Jeesus tiesi, että hänen maailmanmatkansa olivat kutakuinkin tehdyt. Hän teki Palestiinan ulkopuolelle tämän jälkeen enää yhden matkan, ja tämä matka suuntautui Syyriaan. Kapernaumiin tekemänsä lyhyen vierailun jälkeen hän meni Nasaretiin ja viipyi siellä muutaman päivän. Huhtikuun puolivälissä hän lähti Nasaretista Tyyroon. Sieltä hän jatkoi matkaansa pohjoiseen viivähtäen muutaman päivän ajan Siidonissa, mutta hänen päämääränään oli Antiokia.

Käsillä on nyt vuosi, jolloin Jeesus vaelteli yksinään pitkin Palestiinaa ja Syyriaa. Koko tämän matkusteluvuoden ajan hänet tunnettiin maan eri osissa eri nimillä: nasaretilaisena kirvesmiehenä, kapernaumilaisena veneenrakentajana, damaskoslaisena kirjanoppineena ja aleksandrialaisena opettajana.

Antiokiassa Ihmisen Poika asui yli kahden kuukauden ajan tehden työtä, tehden huomioita, tutkaillen, suorittaen vierailuja, hoivaten ja opiskellen kaiken aikaa, miten ihminen elää, miten hän ajattelee, tuntee ja miten hän reagoi olemassaolonsa kehyksinä toimivaan ympäristöön. Tästä ajasta hän työskenteli kolme viikkoa teltantekijänä. Antiokiassa hän viipyi kauemmin kuin millään muulla tällä matkalla vierailemallaan paikkakunnalla. Kun apostoli Paavali kymmenen vuotta myöhemmin saarnasi Antiokiassa ja kuuli kannattajiensa puhuvan *damaskoslaisen kirjanoppineen* opeista, niin eipä hän tiennyt, että hänen oppilaansa olivat kuulleet Mestarin itsensä ääntä ja kuunnelleet hänen opetuksiaan.

Antiokiasta Jeesus taivalsi rannikkoa noudatellen kohti etelää ja Kesareaa, jossa hän viivähti muutaman viikon, ja jatkoi sitten taivallustaan rannikkoa pitkin Joppaan saakka. Joppasta hän matkasi sisämaahan: Jamniaan, Ashdodiin ja Gazaan. Gazasta hän taittoi taivalta sisämaahan johtavaa reittiä Beershebaan, jossa hän viipyi viikon ajan.

Sen jälkeen Jeesus astui viimeiselle yksityishenkilönä suorittamalleen matkaosuudelle, joka vei hänet Palestiinan sydänmaiden läpi hänen kulkiessaan etelän Beershebasta pohjoisen Daaniin. Tällä kohti pohjoista suuntautuneella matkallaan hän pysähtyi Hebronissa, Beetlehemissä (jossa hän näki oman synnyinpaikkansa), Jerusalemissa (hän ei käynyt Betaniassa), Beerotissa,

Lebonassa, Syykarissa, Sikkimissä, Samariassa, Gebassa, Een-Gannimissa, Eendorissa ja Maadonissa; Magdalan ja Kapernaumin kautta kulki hän taival edelleen kohti pohjoista, ja Meeromin vesistön itäpuolitse kulki hän tuli Karahtan kautta Daaniin eli Kesarea Filippiin.

Jeesuksen sisäinen Ajatuksensuuntaaja johdatti hänet sitten hylkäämään ihmisten asuinpaikat ja nousemaan ylös Hermonvuorelle, jotta hänellä olisi siellä tilaisuus viimeistellä työ, jonka hän oli tehnyt saadakseen ihmismielensä hallintaan, ja viedä päätökseen se tehtävä, joka hänellä oli toteuttaessaan täydellisen vihkiytymisensä maan päällä vielä jäljellä olevalle elämäntyölle.

Edellä kerrottu oli yksi Mestarin Urantialla viettämään elämänvaiheeseen kuuluneista epätavallisista ja erikoisista ajanjaksoista. Toinen ja paljossa samankaltainen oli kokemus, joka hän kävi läpi ollessaan yksikseen Pellan lähivuorilla heti kasteensa jälkeen. Nyt puheena oleva Hermonvuorella eristyneisyydessä vietetty ajanjakso oli merkinä hänen puhtaasti ihmisen hahmossa elämänsä elämänvaiheen päättymisestä, toisin sanoen se merkitsi kuolevaisen muodossa suoritetun lahjoittautumisen teknistä päättymistä, kun myöhempi eristäytyminen taas oli merkinä lahjoittautumiseen kuuluneen jumalallisemman vaiheen alkamisesta. Ja Jeesus eli Hermonvuoren rinteillä kuuden viikon ajan yksikseen Jumalan kanssa.

8. OLESKELU HERMONVUORELLA

Jonkin aikaa Filippuksen Kesarean tienoilla oleskeltuaan Jeesus pani kuntoon varusteensa ja hankittuaan avukseen kuormajuhdan ja erään Tiglath-nimisen nuorukaisen

[sivu 1493]

hän suuntasi kulkunsa Damaskoksentietä Hermonvuoren juurella sijaitsevaan kylään, jota aikanaan kutsuttiin Beit Jenniksi. Sinne hän pystytti elokuun keskivaiheilla vuonna 25 jKr tukikohtansa, ja jätettyään varusteensa Tiglathin huostaan hän nousi vuoren yksinäisille rinteille. Ensimmäisenä päivänä Tiglath

nousi Jeesuksen mukana vuorelle ja siellä tiettyyn paikkaan, noin 1800 metrin korkeudelle merenpinnasta. Sinne he rakensivat kivistä säilytyspaikan, jonne Tiglathin oli määrä tuoda ruokaa kahdesti viikossa.

Ensimmäisenä päivänä Jeesus ehti Tiglathista erottuaan nousta vuorenrintettä vain lyhyen matkaa, kun hän pysähtyi rukoilemaan. Muun muassa hän pyysi Isäänsä lähettämään takaisin suojelijaserafin olemaan Tiglathin kanssa. Hän pyysi, että hänen sallittaisiin käydä viimeiseen kamppailuunsa kuolevaisten olemassaoloon kuuluvien realiteettien kanssa yksinään. Ja hänen pyyntöönsä suostuttiin. Hän astui suureen kokeeseen oppaanaan ja tukenaan vain sisäinen Suuntaajansa.

Vuorella ollessaan Jeesus nautti ravintoa vain niukasti; kokonaan syömättä hän oli silti vain päivän tai kaksi kerrallaan. Ne ihmisen yläpuoliselle tasolle kuuluvat olennot, jotka nousivat häntä vastaan tällä vuorella ja joiden kanssa hän painiskeli hengessä, ja jotka hän voitti voimassa, olivat *todellisia*; he olivat hänen perivihollisiaan Satanian järjestelmässä; he eivät olleet mitään mielikuvituksen luomia aaveita, jotka olisivat kehittyneet heikentyneen ja nälkiintyneen kuolevaisen älytoiminnan harhoista, kuolevaisen, joka ei enää kyennyt erottamaan todellisuutta seonneen mielen luomista harhanäyistä.

Jeesus vietti Hermonvuorella elokuun kolme viimeistä ja syyskuun kolme ensimmäistä viikkoa. Näiden viikkojen aikana hän vei päätökseen hänelle kuolevaisena kuuluneen tehtävän mielen ymmärtämisen ja persoonallisuuden hallinnan kehien saavuttamisesta. Koko tämän vaiheen ajan, jolloin hän oli yhteydessä taivaalliseen Isäänsä, myös hänen sisimmässään ollut Suuntaaja vei päätökseen saamansa palvelutehtävät. Siellä tälle tämän maan luodulle kuuluva kuolevaisen päämäärä saavutettiin. Viimeinen vaihe mielen ja Suuntaajan sopusointuun asettumisessa jäi enää lopullista kruunausta vaille.

Oltuaan katkeamattomassa yhteydessä Paratiisin-Isäänsä yli viiden viikon ajan Jeesuksesta tuli absoluuttisen vakuuttunut omasta olemuksestaan ja siitä, että hänen voittonsa ajallis-avaruudellisen persoonallisuusilmentymän aineellisista tasoista oli varma. Hän uskoi täysin siihen, eikä hän epäröinyt tuoda julki sitä, että hänen jumalallinen olemuksensa oli noussut hänen ihmisolemuksensa yläpuolelle.

Vähän ennen kuin Jeesus päätti vuorellaoleskelunsa, hän kysyi Isältään, sallittaisiinko hänen käydä Ihmisen Pojan, Joosua Joosefinpojan, ominaisuudessa keskusteluja Sataniassa olevien vihollistensa kanssa. Tähän pyyntöön suostuttiin. Hermonvuorella vietetyn viimeisen viikon aikana tapahtui tuntemanne suuri kiusaus, universumikoettelemus. Saatana (joka edusti Luciferia) ja kapinallinen Planeettaprinssi Caligastia olivat Jeesuksen kasvojen edessä, ja heidät tehtiin hänelle täysin näkyviksi. Ja tällä kiusauksella, tällä lopullisella inhimillisen uskollisuuden koetuksella kapinallisten persoonallisuuksien esittämien vääristelyjen edessä, ei ollut mitään tekemistä ruoan, temppeleinharjojen tai ylimielisten tekojen kanssa. Siinä ei ollut kysymys tämän maailman valtakunnista, vaan mahtavan ja kunniakkaan universumin hallitsijanvallasta. Kirjoituksissanne esiintyvä symboliikka oli tarkoitettu niitä takapajuisia aikakausia varten, jolloin maailman ajattelu oli vielä lapsellista. Ja jälkipolvien tulisi käsittää, minkä suurenmoisen kamppailun Ihmisen Poika tuona ikimuistettavana Hermonvuoren päivänä kävi.

Luciferin emissaarien esittämiin lukuisiin ehdotuksiin ja vastaehdotuksiin Jeesus vastasi vain: Vallitkoon Paratiisin-Isäni tahto, ja tuomitkoot Päivien Muinaiset sinut, kapinallisen poikani, niin kuin on jumalallista. Minä olen Luoja-isäsi;

[sivu 1494]

minä tuskin kykenen tuomitsemaan sinua oikeudenmukaisesti, ja osoittamani armon olet jo halveksien torjunut. Jätän sinut suuremman universumin Tuomareiden tuomittavaksi.

Kaikkiin Luciferin ehdottamiin kompromisseihin ja teennäisiin ratkaisuihin, kaikkiin tällaisiin lihallishahmoista lahjoittautumista koskeviin oikeantuntuisiin ehdotuksiin, Jeesus vastasi vain: Tapahtukoon Paratiisissa olevan Isäni tahto. Ja kun ankara koettelemus päättyi, tehtävistään tilapäisesti vapautettu suojeelijaserafi palasi Jeesuksen rinnalle ja hoivasi häntä.

Eräänä myöhäiskesän iltapäivänä, puiden siimeksessä ja luonnon hiljaisuudessa Nebadonin Mikaelista tuli universuminsa hallitsijanvallan kiistaton haltija. Tuona päivänä hän vei päätökseen Luoja-Pojille määrätyn tehtävän, jonka mukaan heidän on ajallisuuden ja avaruuden evolutionaarisissa maailmoissa eletävä

täysimääräinen elämä kuolevaisen lihalliseen hahmoon ruumiillistuneena. Universumille tästä suurimerkityksisestä saavutuksesta ilmoitettiin vasta hänen kastepäivänään, kuukausia myöhemmin, mutta se kaikki tapahtui todellisuudessa jo tämän vuorella vietetyn päivän aikana. Ja kun Jeesus Hermonvuorella viettämänsä ajan jälkeen taas laskeutui alas, niin Luciferin kapina Sataniassa ja Caligastian kapinaliike Urantialla olivat itse asiassa selvitettyt. Jeesus oli maksanut häneltä vaaditun viimeisen hinnan siitä, että hän saisi universumiinsa kohdistuvan hallitsijanvallan, ja tämä jo sinänsä määrittelee, mikä on kaikkien kapinallisten asema, ja määrää, että kaikki tällaiset tulevaisuuden mullistukset (mikäli sellaisia enää sattuu) on lupa käsitellä sen enempää kyselemättä ja tehokkaasti. Edellä kerrotun perusteella on tehtävissä se havainto, että Jeesuksen niin kutsuttu suuri kiusaus tapahtui vähän ennen hänen kastetilaisuuttaan eikä heti sen jälkeen.

Vuorellaoleskelunsa lopuksi, kun Jeesus jo oli laskeutumassa rinnettä alas, hän kohtasi Tiglathin, joka oli matkalla kohtauspaikalle viedäkseen sinne ruokaa. Käännyttäessään tämän takaisin hän sanoi vain: Levon aika on ohitse; minun on palattava hoitamaan Isäni asioita. Hän oli hiljainen ja paljossa muuttunut mies, kun he taivalsivat takaisin Daaniin, jossa Jeesus lausui nuorukaiselle hyvästit ja luovutti tälle aasinsa. Sitten hän jatkoi matkaansa etelään samaa tietä, jota oli tullutkin ja joka vei hänet Kapernaumiin.

9. ODOTUKSEN AIKA

Kesä oli jo lopuillaan, sovituspäivän ja lehtimajajuhlan aika oli kohta käsillä. Kapernaumissa Jeesus kävi sapattina neuvonpidon perheensä kanssa, ja seuraavana päivänä hän lähti Sebedeuksen pojan Johanneksen kanssa Jerusalemiin. He kulkivat järven itäpuolitse Gerasaan ja sieltä edelleen Jordaninlaaksoa alaspäin. Kun Jeesus matkan varrella jonkin verran keskusteli toverinsa kanssa, Johannes pani merkille Jeesuksessa tapahtuneen suuren muutoksen.

Jeesus ja Johannes yöpyivät Betaniassa Lasaruksen ja tämän sisarten luona, ja varhain seuraavana aamuna he menivät Jerusalemiin. He viettivät lähes kolme viikkoa kaupungissa ja sen ympäristössä, tai ainakin Johannes vietti. Useina

päivinä Johannes meni Jerusalemiin ilman seuraa, sillä Jeesus kuljeskeli lähikukkuloilla ja asettui tavan takaa hengelliseen yhteeseen taivaassa olevaan Isäänsä.

He olivat kumpikin läsnä sovituspäivän juhlavissa jumalanpalveluksissa. Kaikista juutalaisten uskonnolliseen rituaaliin kuuluvista päivistä Johannekseen vaikuttivat syvimmin juuri tuon päivän seremoniat, mutta Jeesus pysyi ajatuksiinsa vaipuneena ja hiljaisena sivustakatsojana. Ihmisen Pojasta kyseinen esitys oli sääliittävä ja ylitunteellinen. Hänen mielestään se kaikki esitti hänen taivaallisen Isänsä olemuksen ja ominaisuudet aivan väärässä valossa. Hänestä tuon päivän toimitukset olivat irvikuva jumalallisen oikeudenmukaisuuden tosiasioista ja loputtoman armeliaisuuden totuuksista. Hän paloi halusta päästä julistamaan todellista totuutta Isänsä rakastavasta luonteesta ja armeliaasta menettelystä maailmankaikkeudessa, mutta hänen uskollinen Opastajansa huomautti hänelle, ettei hänen aikansa ollut vielä tullut. Mutta samana

[sivu 1495]

iltana Jeesus kylläkin esitti Betaniassa lukuisia huomioita, jotka hämmensivät Johannesta suuresti; eikä Johannes koskaan ymmärtänyt Jeesuksen tuona iltana heidän kuullensa lausumien sanojen todellista merkitystä.

Jeesus aikoi pysyä Johanneksen seurassa koko lehtimajajuhlaviikon ajan. Tämä juhla oli koko Palestiinassa vuotuinen vapaapäiväjakso; se oli juutalaisten lomakausi. Vaikkei Jeesus osallistunutkaan tilaisuuteen liittyneeseen ilonpitoon, hän näytti silti saavan mielihyvää ja kokevan tyydytystä katsellessaan nuorten ja vanhojen hilpeää ja riemullista huolettomuutta.

Juhlaviikon keskivaiheilla, ennen juhlamenojen päättymistä, Jeesus erkani Johanneksen seurasta ja sanoi haluavansa vetäytyä kukkuloille, jossa hän paremmin kuin muualla saattoi pitää yhteyttä Paratiisin-Isäänsä. Johannes olisi halunnut tulla hänen mukaansa, mutta Jeesus piti kiinni siitä, että tämän olisi oltava juhlilla niiden loppuun saakka, ja sanoi: Sinun ei edellytetä kantavan Ihmisen Pojan taakkaa; vain vartijan on pidettävä vartiota sillä aikaa, kun kaupunki nukkuu kaikessa rauhassa. Jeesus ei palannut Jerusalemiin. Oleskeltuaan lähes viikon ajan yksinäisyydessä Betanian lähikukkuloilla hän suuntasi kulkunsa Kapernaumiin. Kotimatalla hän vietti yhden päivän ja yhden

yön yksinäisyydessä Gilboan rinteillä, lähellä paikkaa, jossa kuningas Saul oli riistänyt hengen itseltään. Ja kun hän saapui Kapernaumiin, hän näytti iloisemmalta kuin, miltä hän oli näyttänyt erotessaan Johanneksesta Jerusalemissa.

Seuraavana aamuna hän kävi arkullaan, joka sisälsi hänen henkilökohtaiset varusteensa ja joka oli jäänyt Sebedeuksen työpajalle. Hän puki ylleen esiliinansa ja ilmoittautui työhön sanoen: Minun kuuluu pysyä puuhakkaana niin kauan, kun odotan hetkeni koittavan. Ja hän työskenteli veljensä Jaakobin rinnalla veneveistämisellä monta kuukautta, aina seuraavan vuoden tammikuulle asti. Tämän ajanjakson Jeesuksen kanssa työskenneltyään Jaakob ei koskaan enää tosiasiallisesti eikä kokonaan lakannut uskomasta Jeesuksen lähetystehtävään, vaikka jos jonkinlaisia epäilyksiä ilmaantuikin hämärtämään hänen ymmärrystään Ihmisen Pojan elämäntehtävästä.

Nyt kun Jeesus työskenteli veneveistämisellä viimeistä kertaa, hän käytti aikansa enimmäkseen muutamien suurehkojen alusten sisätilojen viimeistelyyn. Kaiken, mikä hänen käsistään lähti, hän teki suurella huolella, ja saatuaan jonkin kiitettävästi suoritettun työn valmiiksi hän näytti saavan suurta tyydytystä siitä, mitä hän oli ihmisenä saanut aikaan. Vaikkei hän turhuuksiin aikaa tuhlannutkaan, hän oli tunnontarkka työntekijä, kun kysymys oli johonkin työtehtävään liittyvistä olennaisista seikoista.

Kun aika kului, Kapernaumiin kantautui kuulopuheita jostakusta Johanneksesta, joka saarnasi ja samalla katoi katuvaaisia Jordanissa, ja Johannes saarnasi: Taivaan valtakunta on lähellä. Katukaa ja ottakaa kaste. Jeesus sai kuulla näitä kertomuksia sitä mukaa, kun Johannes lähinnä Jerusalemiä olevalta kahluupaikalta lähdettyään kulki Jordaninlaaksoa hitaasti ylöspäin. Mutta Jeesus jatkoi työskentelyään ja valmisti veneitä aina siihen saakka, kunnes Johannes seuraavan vuoden, eli vuoden 26, tammikuussa oli taivaltanut jokivartta ylöspäin tietylle Pellan lähellä olevalle paikalle. Tällöin Jeesus laski työkalut käsistään ja julisti: Hetkeni on tullut, ja pian sen jälkeen hän esittäytyi Johannekselle saadakseen kasteen.

Mutta suuri muutos oli tehnyt tuloaan Jeesuksessa. Harvat niistä ihmisistä, jotka olivat saaneet nauttia hänen vierailuistaan ja palveluksistaan hänen kulkiessaan maata ristiin rastiin, enää myöhemmin tunnistivat julkisesti toimivassa opettajassamme saman henkilön, jonka he olivat aikaisempina vuosina

yksityishenkilönä tunteneet ja jota he olivat rakastaneet. Ja siihen oli oma syynsä, etteivät ne, jotka olivat aikanaan saaneet nauttia hänen antimistaan, enää kyenneet tunnistamaan häntä hänen myöhemmässä osassaan julkisena ja arvovaltaisena opettajana. Tämä mielen ja hengen muodonmuutos oli ollut meneillään vuosikausia, ja se vietiin päätökseen ikimuistettavan Hermonvuorella-oleskelun aikana.